

ΕΣΤΙΑ

Παύλος
Π.
Στ.
ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

1878

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΛΑΥΡΕΙΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας, 'Οδός Σαβίου, 6

1878

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πέμπτος

Συνδρομή ἰταλική ἢ ἑλληνική φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον ἑκάστου ἔτους καὶ εἰς ἰταλικαί—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 8

16 Ἀπριλίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΤΩΝ ΤΩΝ ΥΠΟΓΡΑΦΩΝ ΤΟΥ
Ἄλῃ Πασσά, Μουκτάρ Πασσά καὶ Ἰουσοῦφ Ἀράκη.

*Ἄλῃ Πασσά
Μουκτάρ Πασσά
Ἰουσοῦφ Ἀράκη*

70/511

Ἡ πρώτη τῶν ἀνωτέρω σφραγίδων εἶνε ἡ τοῦ Ἄλῃ Πασσά, τοῦ τελευταίου τοῦτου ἡλίου τῆς ἐλληνικῆς σταυρώσεως· μετ' αὐτὴν ἕπεται ἡ υπογραφή τοῦ υἱοῦ τοῦ Μουκτάρ Πασσά, ἱερατοῦ τῆς Φροσύνης, καὶ ἡ τοῦ αἰμοδόρου Ἰουσοῦφ Ἀράκη, τοῦ σκληροτέρου καὶ ἀπανθρωποτέρου πάντων τῶν ὑπαρχηγῶν τοῦ φοβεροῦ δυναστέου. Αἱ ἀπαισίαι αὐτῶν ὑπογραφῶν ἐλήφθησαν ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων, ἀπειθουθέντων ἠπὸς τοὺς προέδρους καὶ κυβερνήτας τῆς Ἁγίας Διοέσεως, εὐμενῶς δὲ ἐκοινοποιήθησαν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου.—"Ἄν ἦνε ἄληθές, γράφει ἡμῖν ὁ προσφιλέτης ποιητής, εἶνε τὸ ὄψος ἐνδεικνύει τὸν ἄνθρωπον, εἶνε ἐπίσης ἄληθές, εἶνε ὑπογραφῶν τινος κρέπαι νὰ θεωρηθῶσιν ὡς πατρὸς ἀπεικόνισμα τῆς ψυχῆς τοῦ γράφοντος. Παρατήρησον μετὰ προσοχῆς τὴν ὑπογραφήν τοῦ αἰμοδοτοῦ Ἰουσοῦφ Ἀράκη, ἐρευνήσον ἐν πρὸς ἐν τὰ γράμματα τῆς, καὶ εἶμαι βέβαιος εἶναι ὅτι ἀνακαλύψῃς ἐν αὐτῇ τὰ ἀναρτήματα ἔκτεινα σόνεργα δι' ὧν ἐδωσάνετον ἄσους δὲν ὑπετάσσοντο εἰς τὴν θελήσειν τοῦ Κυρίου τοῦ ἡ τὰς ἐδικὰς του, ὅλας τὰς στραβλώσεις, τὰς ἀπαχονίσεις, τοὺς ἀποκιφαλισμούς, τὰς καθηλώσεις, τοὺς διαβολισμούς, τὰς ἀπάτας, ἅς μεταχειρίζετο πρὸς κατατρόπωσιν τῆς δυστυχοῦς Ἡκείρου. Τοιαῦται ἐπιστολαὶ τοῦ ἀποτροπαιοῦ τοῦτου δαιμόνου ὑπάρχουσι πολλαὶ ἐν τῇ ἀρχαιοφυλακείῳ τῆς Ἀσκιάδος, ἅπασαι δὲ εἶνε γυγραμμέναι παρ' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου."
Σ. τ. Δ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ἈΛῃ ΠΑΣΣΑ

Ἐπίστευε τὰ Γιάννινα σιγὰ νὰ κοιμηθῆνε, Ἐξόστανε τὰ φάτα τους, ἐκλαίστανε τὰ μάτια.
Ἢ μῆνα σφίγγει ἐδ παιδί, βαθεῖα σὴν ἀγκαλιά της, Γιατ' εἶναι χρόνοι δύστυχοι καὶ τρέμει μὴ τὸ χάση.
Τραγοῦδι δὲν ἀκούεται, ψυχὴ δὲν ἀνασαίνει.
Ὁ θύκος εἶναι θάνατος, καὶ μνημὸν τὸ κρεββάτι,
Κ' ἡ χώρα κοιμητήριον, κ' ἡ νύχτα βημοκλήσι.

ΤΟΜΟΣ Γ΄—1878.

Ἄγριος ὁ Ἀλῃ Πασσάς ἐκόμη δὲν νοστέζει·
Κ' εἰς ἓνα δέρμα λειονταριῶν βράσκειται ξαπλωμένος.
Τὸ μέτωπό του εἶναι ἄσπρον, θολὸν, συγγεφρασμένο
Καὶ τὸ βάλεν ἀντίστοιχα τὸ χέρι του, μὴ πίστη.
Χαϊδάσει μὲ τὰ δάχτυλα τὰ κάτασπρά του γένεια.
Ποῦ σέρονται ἔς τοῦ λειονταριῶν τῆ φοβερῆ τῆ χήτη.
Ἀγκαλιασμένα τὰ θώρα, σὺ φαίνεται πῶς ἔχουν
Ἐνα κορμὶ δικέφαλο· τὸ μάτι δὲ γνωρίζει
Ποῖο τάχα νὰν τὸ ζωντανὸ καὶ ποῖο τὸ σκοτωμένο.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Ὁ Ἀλῃς ἐγεννήθη τὸ 1741 ἐν Τραπεζούνῃ. Τὸ μικρὸν αὐτὸ χωρίον κείναι παρὰ τὴν Βογοῦσσαν, τὸν ποταμὸν τῶν στεναγμῶν, περιβαλλόμενον ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων τιτανούχων ὄρεων. Εἶνε δὲ καὶ ἡ φύσις αὐτὴ κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Ἀλβανίας ἀγρία καὶ ἀπαισία ὡς οἱ ἄνθρωποι. Ἡ φάραγξ τοῦ Τραπεζούνου εἶνε διαρκῆς διατριβὴ ἀνέμων καὶ καταιγίδων, οὐδὲν δὲ δένδρον οὔτε θάμνος προκύπτει ἐπὶ τῶν βραχιδῶν τῆς Βογοῦσσης κλιτύων. Ἐν μέσῳ τοιαύτης φύσεως ἠδύνησεν ὁ Ἀλῃς, ἄγριον ἀλλὰ βωμαλέον τέκνον τῶν ὄρεων καὶ τῆς ἐρημίας, καὶ νέον ἔτι ἐφάνη προκαλοῦσα αὐτὸν οὕτως εἶπεν ἡ μοῖρα εἰς ἐκδίκησιν τῆς εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ προστριβείσης σκληρᾶς ὕβρεως, τοῦ διωγμοῦ καὶ τῆς ἐξώσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἀπὸ παιδὸς ἐμαρτύρει ἐναργῆ τὴν δικαιοσύνην καὶ ζωντὸν τὸ πνεῦμα, ἀποτελῶν ἐμφαντικωτάτην ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἥραμον ἦθος τῶν τούρκων αὐτοῦ ὀμηλικῶν. «Τὸ ἀνήσυχον αὐτοῦ πνεῦμα», διηγέται ὁ Ἰερώνυμος Δὲ λὰ Λάνς, ἀκατεδηλόγητο ἄμα τῇ ἐξόδῳ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ γυναικωνίτου διότι παρετηροῦτο συνήθως ἐπ' αὐτοῦ προπέτεια καὶ δραστηριότης ζῆναι πάντη εἰς τοὺς φύσει ὑπερηφάνους καὶ σοβαροὺς τούρκους. Ὁσάκις ἠδύνατο νὰ ἐκφύγῃ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, ἐσπευδεν εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἐπλανᾶτο ἐν μέσῳ χιόνων καὶ δρυμῶν· μάτην δὲ προσεπάθει νὰ ὑποτάξῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ὁ πατὴρ του. Σκληροτράχηλος καὶ δυσμαθής, ἐξέφευγε τῶν χειρῶν τοῦ διδασκάλου του, καὶ ἐνακοποῖε μάλιστα αὐτόν, ὁσάκις ἦτο βέβαιος εἶναι δὲν ἤθελε τιμωρηθῆναι. Τὸ λυπηρὸν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τέλος ἐπέδρασε βαθέως ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀλῃ· τὰ πρῶτα δὲ τῆς πείρας αὐτοῦ μαθήματα συνετέλεσαν εἰς κραταίωσιν τῶν ἐντυπώσεων ἐκείνων. Τὸ 1782 ἐτάχθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Πασσά Κοῦρτ τοῦ Βερατίου, δεσπόζοντος τῆς μέσης καὶ κάτω

ισερός τις περιέρχεται τὴν ἐκκλησίαν, εὐλογῶν τοὺς πάντας καὶ ἀνακραυγάζων: Χριστὸς βοσκήσει (Χριστὸς ἀνέστη) πρὸς ὃ ἕκαστος ἀπαντῆ, κλίνας τὴν κεφαλὴν. *Ναὶ βοσκήσεις* (Ναὶ, ἀνέστη). Εἶτα μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας πάντες ἀσπάζονται ἀλλήλους. Ἀλλὰ κατάκοπος ὢν πλέον, διότι ἡ ὥρα ἦν τρίτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐπιστρέφω εἰς τὸ κατάλυμά μου. Τὸ πλήθος ἐξέρχεται τῶν ἐκκλησιῶν, ἀσπάζονται δ' ἀλλήλους καὶ πρὸ τῶν πυλῶν ἔτι αὐτῶν. Εἶδον νεάνιδα δροσερὰν καὶ χαρίεσσαν ἀπαντῶσαν διὰ τριπλοῦ φιλήματος εἰς τὸ Χριστὸς βοσκήσεις γέροντος βακενδύτου ἐπαίτου, καὶ ἐξήλευσα τὸν βακενδύτην ἐκείνον. Εἰς τὸ ἐστιατόριον τῆς οἰκίας, παρ' ἧ ἐφιλοξενούμην, φῶς ἔπλετον ἐφώτιζε τὴν τράπεζαν, καμπτομένην ὑπὸ τὸ βάρος μεγάλων χοιρομηρίων, ὧν τοῦ Πάσχα, γλυκισμάτων μὲ κορινθιακὰς σταφίδας καὶ γλωροῦ τυροῦ. Ἐπιστρέφουσι τῆς ἐκκλησίας, ἀσπάζονται ἀλλήλους, μὴ λησμονοῦντες μηδὲ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ καθήμενοι παρὰ τὴν τράπεζαν διὰ τῶν χοιρομηρίων καὶ τῶν λοιπῶν ἐδεσμάτων ἀποζημιῶσι τὸν στόμαχον μὲ τὸ παραπάνω δι' ὅσα ὑπέστη ὑπὸ τοῦ χόνδρου καὶ τοῦ κανναβίνου ἐλαίου. Πανταχοῦ ἀγαλλίασις καὶ χαρὰ. Ἄρχεται ὑποφώσκουσα ἡ ἡδὴ τοῦ Πάσχα Χριστὸς βοσκήσεις! Κυρία Ἀ.

ΓΕΥΜΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΦΡΑΓΚΩΝ

Ἐν τινι συναναστροφῇ, ἐν ἧ παρευρίσκοντο καλλιτέχνη: καὶ ἄλλοι εἰς τὰς ἐλεγκτοτέρας κοινωνικὰς τάξεις ἀνήκοντες, ὁ ὑποκόμης τοῦ Vicil-Castel, γαστρονόμος ἐκ τῶν ὀνομαστοτέρων τῆς Γαλλίας, δὲν ἐδίστασε ν' ἀποφανθῆ ὅτι εἰς μόνος ἀνθρώπος δύναται νὰ φάγη γεῦμα πεντακοσίων φράγκων. Ἀκούσαντες τὴν παράδοξον ταύτην γνώμην ἄπαντες ἀνεφώνησαν ἄδύνατον! Ἐννοεῖται ὅμως, προσέθηκεν ὁ ὑποκόμης, ὅτι εἰς τὸ γεῦμα συμπεριλαμβάνονται καὶ οἱ οἶνοι. Οὕτως ἢ ἄλλως εἶναι ἀδύνατον, εἶπον οἱ παριστάμενοι. — Λοιπὸν καὶ ἐγὼ οἶμαι λέγω ὅτι εἰς μόνος ἀνθρώπος καὶ λέγων ἀνθρώπος δὲν ἐννοῶ βεβαίως ἀχοφάρον, ἀλλὰ λεπτὸν γαστρονόμον, ὀπαδὸν τοῦ Μοντρῶν καὶ τοῦ Κουραῶ. Λοιπὸν εἰς λεπτὸς γαστρονόμος, εἰς ὀπαδὸς τοῦ Μοντρῶν καὶ τοῦ Κουραῶ, δύναται νὰ φάγη γεῦμα ἀξίας πεντακοσίων φράγκων. — Σεις, παραδείγματος χάριν; — Ἐγὼ καὶ πᾶς ἄλλος. — Εἶθε ἰκανός; — Ἰκανότατος. — Ἐγὼ καταβάλλω τὰ πεντακόσια φράγκα, εἶπέ τις τῶν παρισταμένων. Ἄς συνεν-

νοηθῶμεν ὁμῶς καλῶς περὶ τοῦ πράγματος. — Τίποτε ἀπλούστερον ὅλ' γευματίσω εἰς τὸ Καφενεῖον τῶν Παρισίων, ὅλ' παραγγείλω τὸ γεῦμά μου, ὡς ἐγὼ ἐννοῶ, καὶ τὸ γεῦμα αὐτὸ θὰ στοιχίσῃ πεντακόσια φράγκα. — Χωρὶς ν' ἀφήσητε τίποτε εἰς τὰ πινάκια; — Αὐτὸ ὄχι, διότι ὁ ἀφίσω τὰ κόκκαλα. — Ἐννοεῖται. — Καὶ πότε θὰ γίνῃ τὸ στοίχημα; — Αὐρῖον, ἐὰν ἀγαπᾶτε. — Βεβαίως ὅμως; δὲν θὰ προγευματίσητε; ἢ ῥώτησέ τις τῶν παρευρισκομένων. — Θὰ προγευματίσω ὅπως συνήθως. — Ἔστω. Αὐρῖον εἰς τὰς ἑπτὰ, εἰς τὸ Καφενεῖον τῶν Παρισίων. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ ὑποκόμης μετέβη νὰ γευματίσῃ ὡς συνήθως εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ἐκεῖνο καφενεῖον. Μετὰ τὸ γεῦμα δὲ ἠθέλησε νὰ γράψῃ τὴν παραγγελίαν τῶν φαγητῶν διὰ τὴν ἐπαύριον. Προσεκλήθη ὁ ξενοδόχος. Ἦτο τότε χειμῶν ὁ ὑποκόμης ἐσημείωσε πολλὰς ὀφάρκας ἢ ὄφρα ἢ ἀπηγορευμένην ἠθέλησε κυνήγιον. Ὁ ξενοδόχος ἐζήτησεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ φαγητὰ ταῦτα. Τὸ γεῦμα ἀνεβλήθη ἐπὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τοῦ ὑποκόμητος θὰ ἐγευματίζον οἱ ἑλλανοδίκαί. Ὁ ὑποκόμης εἶχε τὴν ἀδίσταν νὰ παρατείνῃ τὸ γεῦμά του ἐπὶ δύο ὥρας ἀπὸ τῶν ἑπτὰ μέχρι τῶν ἑννέα. Εἶχε τὸ δικαίωμα ἂν ἤθελεν εἶτε νὰ ὀμιλῇ εἶτε νὰ σιγᾷ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος. Τὴν προδιορισθεῖσαν ὥραν ὁ ὑποκόμης εἰσήλθεν ἔχειρτενησ τὸς ἑλλανοδίκακ καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν. Οἱ ἀνταγωνιστὰί του ἠγνόουν ποῖα φαγητὰ παραγγέλλουσαν ὅλ' ἀπῆλθον τὴν εὐχαρίστησαν τοῦ ἀπροόπτου. Ὁ ὑποκόμης ἐκάθησεν. Τὸ παρετέθησαν ὀστρεῖδια τῆς ὀστίνης καὶ ἡμίσεια φιάλη οἴνου τοῦ ῤήνου. Ὁ ὑποκόμης εἶχε μεγάλην ἄρεσιν ἐζήτησε καὶ ἕτερα ὀστρεῖδια τῆς ὀστίνης καὶ ἡμίσειον ἔτι φιάλην τοῦ αὐτοῦ οἴνου. Ταῦτα παρεκλόγησε βόρην φωλεῶν χελιδῶν, ὅπερ ὁ ὑποκόμης ἐκένωσεν εἰς ἓν πινάκιον καὶ ἐρρόφησεν ὡς κοινὸν ζωμὸν κρέατος. — Τῇ ἀληθείᾳ, κύριοι, εἶπε, τὴσσην διαθέσειν ἔχω ἀπόψε, ὥστε θὰ μοι ἐπιτρέψητε νὰ εὐχριστήσω μίαν ἄρεσιν, ὅπου μοῦ ἐπῆλθεν. — Δύνασθε νὰ κάμητε βεβαίως; ὅ τι θέλετε, εἰσθε κύριος. — Μοῦ ὑπεραρέσουν τὰ πιπτεῖα μὲ γεωμῆλα. — Κύριοι, νὰ λείψουν αἱ συμβουλαὶ σᾶς παρακαλῶ, ἠκούσθη λέγουσα μία φωνή. — Μπα! Παιδί, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, ἐν πιπτεῖα μὲ γεωμῆλα.

Ὁ ὑπηρέτης ἐκθαμβος, ἐκύτταξε τὸν ὑποκόμητα. — Λοιπὸν, εἶπεν ἐκεῖνος, τί τρέχει, δὲν ἤκουσε; — Μάλιστα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ κύριος ὑποκόμης εἶχε δώσει παραγγελίαν τῶν φαγητῶν. — Ναί, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἕκτακτον φαγητόν ὅλ' τὸ πληρώσω ἰδιαιτέρως. Οἱ ἑλλανοδίκαί προσέβλεψαν ἀλλήλους. Παρετέθη τὸ πιπτεῖον, ὅπερ ὁ ὑποκόμης κατεβρόχθισεν δλόκληρον. — Ἐμπρός! Φέρετε τώρα τὸ ψάρι. Ἐφερον τὸ ψάρι. — Κύριοι, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, εἶναι φέρα τῆς λίμνης τῆς Γενεύης ἴκοντες εἰς τὴν λίμνην ἐκείνην εὐρίσκαται ἐν τοῦτοις ἡμπορεῖ κανεῖς νὰ προμηθευθῇ αὐτὴν καὶ ἀλλαχοῦ. Μοὶ τὴν ἔδειξαν σήμερον τὸ πρῶν ἐν ᾧ προσγευματίζον ἦτο ἀκόμη ζωντανή, διότι τὴν εἶχον μεταφέρει εἰς Παρισίους ἐκ Γενεύης ἐντὸς ὕδατος τῆς λίμνης. Σᾶς συνιστῶ τὴν φέρραν εἶναι φαγητόν ἐξάισιον. Μετὰ πέντε λεπτὰ μόνον τὰ κόκκαλα τοῦ ἰχθύος ἐναπελιπόντο ἐν τῷ πινάκιῳ. — Τὸν φασιανόν, παιδί! εἶπεν ὁ ὑποκόμης. Ὁ ὑπηρέτης ἐκόμισεν ἓνα φασιανὸν μὲ ὕδα. — Καὶ ἄλλην φιάλην Βορδῶ, τῆς αὐτῆς ποιότητος. Ἐφερον καὶ δευτέρην φιάλην. — Κύριοι, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης, νομίζω ὅτι ἐκάματε λάθος, ζητήσαντες τὸν φασιανόν μὲ τὰ ὕδα πρὸ τοῦ σαλι τοῦν συκοφάγων. — Ἄ! πολὺ σιωπᾶ. Ἐτύχως δὲν ὤρισθη κατὰ ποῖαν τάξιν ἔπρεπε νὰ φάγω τοὺς συκοφάγους, ἀλλως ὅλ' ἔχονον. Τὸ σαλι τῶν συκοφάγων, παιδί! Τὸ παρετέθη τὸ σαλι τῶν συκοφάγων. Ἦσαν δέκα συκοφάγοι, ὁ ὑποκόμης τοὺς ἔφαγεν εἰς δέκα δακτυλίας. — Κύριοι, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, ἡ παραγγελία μου δὲν εἶχε μεγάλην ποιότητα. Τώρα τοὺς ἀσπαράγγους, τὰ πῖσα, ἓνα ἀνανᾶν καὶ χαμαικέρασα. Καὶ κρασιᾶ, μισὴν φιάλην Κωνσταντίας, μισὴν φιάλην Σερῆς. Ἐπειτα νὰ μὴ ξεχάσωμεν τὸν καφὲν καὶ τὰ liqueurs. Ἐκαστὸν τῶν παραγγελλέντων ἐκομίσθη κατὰ σειράν. Τὰ ὄσπρια καὶ αἱ ὀπίθροι κατεβροχθίσθησαν εὐσυνειδήτως πάντες δὲ οἱ οἶνοι καὶ τὰ liqueurs μέχρι τρυγός. Ὁ ὑποκόμης ἐπέρανε τὸ γεῦμά του ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας καὶ δεκατεσσάρων λεπτῶν. — Κύριοι, ἠρώτησεν, ἐγένοντο τὰ πάντα ὡς ἔπρεπεν; Οἱ ἑλλανοδίκαί ὡμολόγησαν τοῦτο. — Παιδί, τὸν λογαριασμόν. 1. Εἶδος ἀνακαίου.

Ὁ ὑποκόμης ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀβορῆματος καὶ ἔδωκε τὸν λογαριασμόν εἰς τοὺς ἑλλανοδίκακ. Ὁ λογαριασμός εἶχεν ὡς ἀκολουθῶς:

ὀστρεῖδια ὀστίνης	φρ.	30
ῤήμα φωλεῶν χελιδῶν	"	150
Πιπτεῖον	"	2
Φέρα τῆς λίμνης τῆς Γενεύης	"	40
Φασιανὸς μὲ ὕδα	"	40
Σαλι συκοφάγων	"	50
Ἄσπαράγγοι	"	15
Πῖσα	"	12
Ἄνανᾶς	"	24
Χαμαικέρασα	"	20

οἶνοι

ῤήνου ἰωάννηςβεργ, μία φιάλη	"	24
Βορδῶ, πρώτης ποιότητος, δύο φιάλαι	"	50
Κωνσταντίας, ἡμίσεια φιάλη	"	40
Σερῆς, ἀρίστης ποιότητος, ἡμίσεια φιάλη	"	50
Καφῆς, liqueurs	"	1.50

Τὸ ὄλον φρ. 548.50

Ἐβασάνισαν τὸ ἀβορῆμα καὶ εὗρον αὐτὸ ἀκριβές. Ἐφερον τὸν λογαριασμόν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν τοῦ ὑποκόμητος, ὅστις ἐγευματίζεν εἰς τὴν πλησίον δωμάτιον. Μετὰ πέντε λεπτὰ προσῆλθεν αὐτός, ἐχειρέτησε τὸν ὑποκόμητα, καὶ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του ἑξ ἑκατομμύρια τραπεζικὰ γραμμᾶτια, ἄτινα τῷ παρουσίασεν. Ἦσαν ταῦτα τὸ τίμημα τοῦ στοιχήματος. — Ὡ! κύριε, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, δὲν ἦτο καμμία βία ἴσως μάλιστα θὰ ἐπιθυμοῦτε βεβίβητα. — Καὶ θὰ με τὴν ἐδίδατε; — Ἀναμφιβόλως. — Καὶ τότε; — Τώρα ἀμέσως. [Alexandre Dumas]. Κυρία Μ*

ΛΗΘΕΙΑΙ

* Ὁ κόσμος καὶ ἡ κοινωνία ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς κομψὰς ἐκείνας βιβλιοθήκας ὅπου οἱ τόμοι εἶνε καταταξαγμένοι κατὰ μέγεθος, δέσιμον καὶ σχῆμα καὶ οὕτως ἐκ πρώτης ἔψεως φαίνονται ἐν τάξει. Ὁ ἀκριβέστερον ὅμως ἐξετάζων εὐρίσκει αὐτὰς κατ' οὐσίαν ἐν πλήρει ἀταξίᾳ, ἀφοῦ τὰ ἐγγὺς ἀλλήλων εὐρισκόμενα βιβλία οὐδὲν ἔχουσι κοινὸν κατὰ τὸ περιεχόμενον. * Αἱ νεαρὴ καὶ εὐσεβεῖς γυναῖκες ὡς καὶ οἱ βασιλεῖς πάσχουσι τὸ δυστύχημα νὰ μὴ ἔχουσι φίλους, ἀλλὰ μόνον κόλακας τὸ δυστύχημα ὅμως τοῦτο ἀποκορύπτει εἰς ἀμφοτέρους ἡ μεταίτιότης. * Ἡ εὐδαιμονία εἶνε ἀμφίβολόν τι φάσμα, ἐξαλειφόμενον ἅμα τις ἀπλώσῃ τὰς χεῖρας πρὸς αὐτό. Εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Ζυρίχης καὶ Βέρνης, ἐν Ἑλβετίᾳ, φοιτῶσι κατ' αὐτὰς 38 γυναῖκες, ἐξ ὧν αἱ 32 σπουδάζουσι τὴν ἰατρικὴν.

Τῆ ἐπιμόνῳ ἡμῶν αἰτήσῃ, συγκατετίθη δ κ. Δ. Βερναρδάκης ν' ἀποστείλῃ ἡμῖν πρὸς δημοσίους τούς ἐπομένους περιπα-
θεῖς στίχους, ἀποσπασθέντας ἐκ τοῦ ἀνεκδότου δράματος αὐτοῦ «Ἐυφροσύνη».

ΤΟ ἌΣΜΑ ΤΗΣ ΓΥΦΤΙΣΣΑΣ

[Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἀνεκδότου δράματος τῆς «Ἐυφροσύνης». Πράξ. α', σκηνῆς 4 τὸ τέλος. Κορὸς γυφτισσῶν μαντι-
κῶν. Λαλεῖ ἡ Α' γυφτίσσα, ἥτις, ἀφ' οὗ βίβη εἰς τὸν κομπάρσν τὸ χρυσοῦν κερμάτιον, ὅπερ ἔρριψεν εἰς τὸ δέφι τῆς ἡ Εὐ-
φροσύνης, συντινάσσει θριαμβευτικῶς τὸν κομπάρσν, καὶ ἐν τῷ ἡ Β' καὶ Γ' γυφτίσσα φάλλουσι τὴν στρόφην «Σκοπέδ' ἢ
μοῖρα 'νε θαθὸ κτλ.», εἰσέρχεται εἰς τὴν κουφάλαν τοῦ πλατάνου, λαμβάνει βαθῖον σιδηροῦν, κρούει μὲ αὐτὸ ἱκανημέ-
μένως τὴν χύτραν, καὶ προσελθούσα εἰς τὴν σκηνήν, ἀπαγγέλλει ἱμπνευσμένη τὰ ἀκόλουθα:]

Αὐτὸ πέρδικες ζωγραφησταῖς, ζευγάρι ζηλειμένο,
Ζούσαν σ' ἀπάτητο βουνό, σὲ μιὰ ψηλὴ βαχούλα.
Ἐῖχαν καὶ δυὸ μικρὰ πουλιά, δυὸ πλουμιστὰ περδίκια,
Ποῦ ἦταν τὸ καμάρι τους καὶ ἡ παρηγοριά τους.
Κρυφὰ τὰ θγάζαν σ' τὴν θοσκὴ κρυφὰ σ' τὴν κρύα βρύσι,
Μὴ τύχη καὶ τὰ δὴ ἀετὸς, μὴ τὰ βρῆ τὸ γεράκι,
Ποῦ'ταν μικρὴ ἡ πτεροῦγά τους καὶ ἀνήξερος ὁ νοῦς τους.

Μιὰ 'μέρα 'καὶ ποῦ γύριζαν κ' ἐκεῖ ποῦ ἐθοσκοῦσαν,
'Ἰσκιος ἀετοῦ τὰ τρόμαξε καὶ σκορπισθῆκαν ὅλα.
'Ἄλλο πῆρε τ' ἀνάπλαγα, ἄλλο τὰ κορφοβούνια,
Κ' ἕνα, τὸ μεγαλύτερο, ἐχάθηκε σ' τὰ ξένα,
Κ' ἔμεινε ἡ μάννα μοναχὴ μὲ τὰ μικρὰ περδίκια.

Πασὰ ὑγίος, βεζύρη γιός, βγγῆκε νὰ κυνηγήσῃ.
Πιάνει τ' ἀπάτητο βουνό καὶ τὴν ψηλὴ βαχούλα,
Καὶ στήνει τὸ καρτέρι του δίπλα σ' τὴ κρύα βρύσι.
Νὰ κ' ἔρχεται κ' ἡ πέρδικα μέσα σ' τὴ μεσημέρι,
Τρεχάτη καὶ χαρούμενη καὶ γλυκοκελαδοῦσα,
Νὰ πιῇ νερὸ νὰ θροσιπτή, νὰ πιῇ νὰ ξεγανιάσῃ.

Σ' τὸ 'να του χέρι ὁ κυνηγὸς κρατεῖ χρυσὸ δοξάρι,
Κ' ἕνα δεμάτι σ' τ' ἄλλο του φαρμακερὰς σαγίτταις.
'Ἀφίνει τὸ δοξάρι του καὶ βίγνει ταις σαγίτταις,
Τίνας καρδιά ποτὲ βαστᾷ, τίνας ἀπόνου χέρι,
Τὴν ἔμμορφη καὶ πλουμιστὴ πέρδικα νὰ σκοτώσῃ,
Πῶγει τὰ 'νόγια κόκκινα καὶ τὰ φτερά γραμμένα,
Ποῦ περπατεῖ καὶ χαιρεται, λαλεῖ καὶ ἀναγαλλιάζει;
Στήνει δεξιὰ, στήνει ζεριὰ, τὰ μεταξένια δίχτυα.
Σ' τὴ μιὰ δὲν τὸν ἐξόγωσε, σ' τὴν ἄλλη τοῦ ξεφύγει,
Σ' τὴν τρίτη μέσα μπλέκεται καὶ πιάνεται σ' τὸ δίχτυ.

Μὲ τί λαχτάρα ὁ κυνηγὸς καὶ μὲ τί καρδιοχτύπι
Τρέχει κοντὰ σ' τὰ δίχτυα του ξεπλέκει τὴ πλεμμάτι,
Καὶ βάζει τὸ 'μορφο πουλι τὴν πέρδικα σ' τὸ χέρι.
Τὴν παίρνει μὲ φιλήματα, μὲ γάδια τὴν παγαίνει,
Καὶ τὸ καλύτερο κλουβί, ἕνα χρυσὸ κλουβάκι,
'Ἀνοίγει, καὶ τὴν πλουμιστὴ πέρδικα βάζει μέσα.
Χάχαρι μὲ τὸ στόμα του ὁ ἴδιος τὴν ταγίζει,
Καὶ μὲ καθάριο κρούσταλλο νεράκι τὴν ποτίζει.

Μὰ ἦρθε χρόνος δίσσεχτος, μῆνας δυστυχημένος,
Καὶ ὁ κυνηγὸς σ' τὸν πόλεμο πάγει μακριὰ σ' τὰ ξένα,
Κ' ἔμεινε τὸ πουλι ἀρφανὸ, ἡ πέρδικα μοναχὴ.
Κανεὶς δὲν τὴν ταγίζει πλειά, κανεὶς δὲν τὴν κυττάζει.
Μόν' ἕνα χέρι ἔπαινε, χέρι καταραμένο,
Νερὸ τῆς θάλας σ' τὸ κλουβί, νερὸ ἀπὸ τὴ λίμνη.
Ποὶς ἦπτε τὸ νερὸ ποτὲ τῆς λίμνης κ' εἶδε κόσμου;
'Ἦπτε κ' ἐκεῖνη ἀπ' αὐτὸ, ἦπτε κ' ἐφαρμακώθη.

'Ἡ πέρδικα ἔτσι ἐχάθηκε ἡ μικροχαιδεμένη,
Ποῦ 'χε τὰ νόγια κόκκινα καὶ τὰ φτερά γραμμένα,
Ποῦ λάλει καὶ ἀναγαλλιάζει, περπάτει κ' ἐχαιροῦσιν!
[Ἐπέρχεται μικρὴ σιγὴ]

Α' ΓΥΝΗ [Ἐντρομος]
Εἶνε ἡ μοῖρά μου αὐτά;
Α' ΓΥΦΤΙΣΣΑ

'Ἡ μοῖρά σου, Ἐφροσύνη!
[Ἡ γυνὴ συνάπτει τὰς χεῖρας Ἐντρομος. Κατακίπτει ἡ αὐλαία.]

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἔναι ἀμάρτημα τὸ νὰ ἀναχωρήσῃ τις ἐκ
Κωνσταντινουπόλεως, διηγείται ποῦ ὁ κ. Ν.
Δραγοῦμης, χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ ὅπτα-
νεῖα τοῦ κερμπάπιον' ὅταν τις φίλος μου μὲ ὠ-
δήγησε πρῶτον φοράν εἰς ἕν ἐκ τῶν πλέον ὀνο-
μαστῶν, κείμενον παρὰ τὸ Βασιλεῖο Χάνι, ἡσθάν-
θην κλονουμένην τὴν γενναϊότητα τοῦ στομά-
χου μου, καὶ ἐκλείπουσαν τὴν ἀκάθεκτον πεν-
νάν μου. Τοῦρκος τις καταλιγδωμένος, τὰς χει-
ρίδας τοῦ ὑποκομίου ἔχων ἀνεστραμμένως ὑπε-
ράνω τῶν ἀγκῶνων, ἐστέκετο παρὰ τὴν πόλιν,
καὶ ἠρώτα τοὺς εἰσερχομένους πᾶσας σούβλας
θέλου. Ἐπέρα εἰς μικροὺς καὶ λεπτοὺς ὀβε-
λοὺς ἀνὰ δύο ἐλάχιστα κομμάτια κρέατος λι-
παροῦ, καὶ τὰ ἔψηνε, θέτων ἐπ' αὐτῶν καὶ τὸν
ἄρτον τὸν ὅποιον ἐμελεε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ξέ-
νους. Ὁ φίλος μου, ὅστις κατοικεῖ πρὸ πολλοῦ
εἰς Κωνσταντινουπόλιν, εἶχε πολλὰς γευθῆ τὸ
περιώνυμον ἐκεῖνο φαγητὸν. Βισβλθε λοιπὸν
θαρραλέως εἰς τὸ ὄπτανελο, καὶ, μετὰ δύο του
λέξεις, ὁ ἐπιτήδειος μάγειρος, ἀνασηκώσας τὴν
πλατεῖαν ἀναξυρίδα του καὶ περισφιγξας τὴν
ζώνην του, ἔψησε τὸ κερμπάπιον, καὶ θαλὼν αὐ-
τὸ ἐντὸς πινακίου ξυλίνου ὁμοῦ μὲ τὸν ἄρτον,
μὰς τὸ παρουσίασεν ἀχνίζον, καθήσαντας εἰς
γωνίαν τινα ἐπὶ σκαμνίου χαμηλοῦ. Ἐλησμώνη-
σα νὰ εἶπω ὅτι, ἐνῶ μὰς ἔφρεον αὐτὸ, τὸ ἀνε-
κάτανε χαριέντως μὲ τὰ δάκτυλά του, διὰ νὰ ἐ-
ρεθίσῃ θεβαίως πλειότερον τὴν ὄρεξιν μας. Πρέ-
πει ἐν τοσοῦτῳ νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ εὐωδία,
γαργαλίσασα τὸ ὀσφραντικὸν αἰσθητήριόν μου,
ἦρξεν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν πεινάν μου, ὥστ' ἔ-
λησμώνησα καὶ τὰς λιγδωμένους ἀναξυρίδας καὶ
τοὺς γυμνοὺς πόδας τοῦ μαγείρου μας, καὶ ἄλ-
λο δὲν ἔβλεπον εἰμὴ τοὺς ἐπέχοντας τόπον πε-
ρόνης δακτύλους μου, ἀναβαίνοντας καὶ κατα-
βαίνοντας ἀπὸ τοῦ στόματός μου εἰς τὸ τρυ-
βλίον, καὶ ἀπὸ τοῦ τρυβλίου εἰς τὸ στόμα μου.
Ποτὲ μου δὲν ἐγεύθην φαγητὸν γλυκύτερον! Ἔ-
ναι ὅρα ἀνάγκη νὰ προσθέσω, πρὸς ἐπιχώρῳ
τοῦ λόγου μου, ὅτι καὶ ὁ μέγας δοῦξ τῆς με-
γάλης Ῥωσίας Κωνσταντίνος ἐγεύθη εἰς τὸ ἴ-
διον μέρος, ὀλίγον πρὸ ἐμοῦ, κερμπάπιον, καὶ
ὅτι ἡ γνώμη του συμφωνεῖ παραδόξως μὲ τὴν
ιδίαν μου;

Ἡ μεγάλη καταστροφή, ἣν αἱ τίγρεις ἐ-
πενέγκουσιν ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ἀναγκάζει τοὺς πολί-
τας καὶ τὴν κυβέρνησιν νὰ κηρύττωσιν ἀδιάλ-
λακτον κατ' αὐτῶν πόλεμον. Οἱ ὑπὸ τῆς κυβερ-
νήσεως τεταγμένοι θηριοκτόνοι φαρμακοῦσι, του-

φεικίζουσιν, ἀγρεύουσιν τὰς προστυγχανούσας,
καθ' ἐκάστην δὲ ἀγγέλλουσι μετ' εὐφημιῶν αἱ ἐ-
φημερίδες τὸν ὄλεθρον τριῶν ἢ τεσσάρων τῶν ἀ-
μειλικτῶν ἀνθρωποφάγων θηρίων. Δυστυχῶς δὲν
ἐξηκριβώθη εἰσέτι ἡ εἰς φαρμάκωσιν ἀναγκαῖα
τοῦ δηλητηρίου ποσότης, διότι αἱ τίγρεις, πρὶν
ἀποθάνωσι, κρύπτονται εἰς δάση ἀπρόσιτα. Ἐ-
ξελθὼν ποτε ἐπὶ θήραν ὁ λοχαγὸς Κωλιφιλδ
μετὰ τῶν ὀπαδῶν του εὗρε τίγριν κατατρώγου-
σαν πτόμα ποιμένος· ἀλλὰ τὸ θηρίον ἰδὼν πρό-
ρωθεν τοὺς διώκτας ἔφυγε δρομαίως. Ὁ λοχα-
γὸς δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν καταδιώξῃ, διότι ἦτο
δειλὴ ὄψια· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπιπάσῃ δη-
λητήριον εἰς τὸν ἡμίθροτον ποιμένα, ἐπιστρέψας
δὲ τὴν ἐπιούσαν λίαν πρῶτ' εὗρε τὸ θηρίον νε-
κρὸν πλησίον τοῦ ἀνθρώπινου λειψάνου. Οἱ πα-
λιταὶ ἠγανάκτησαν κατὰ τοῦ λοχαγοῦ, ὡς οὐ-
δεμίαν ἔχοντος ἐξουσίαν νὰ ἐπιπάσῃ δηλητήριον
εἰς τὸ πτόμα ἢ νὰ ἀψῆ τοῦτο ἐκτεθειμένον εἰς
βορᾶν, διότι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἔπρεπε καὶ τὴ
σῶμα αὐτοῦ, καταβρωθέντος τὸν πόδα ὑπὸ κή-
τους, νὰ ἐκρυφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα χρησι-
μεύσῃ δέλεαρ πρὸς σύλληψιν ἐκείνου. Πρὸς ἀμυ-
ναν τῶν τίγρεων ἐπενοήθη πανοπλία, ἣν φοροῦν-
τες οἱ θηρευταὶ ὁμοιάζουσιν ἀκανθοχοίρω.

Τὸ ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Ἀναστάσεως ἀναφθὴν
φῶς, προσπαθοῦσιν, εἰς τινα μέρη τῆς Ἑλλά-
δος, ἀνάπτοντες τὸν ἔμπροσθεν τῶν ἁγίων εἰκά-
νων καιόμενον λύχνον, νὰ τὸ διατηρῶσιν ἄσβε-
στον μέχρι τῆς Ἀναλήψεως. Τοῦτο ἐνθυμίζει τὸ
ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης ἐν Μαντινείᾳ
διατηρούμενον ἄσβεστον πῦρ, ὡσαύτως καὶ τὸ
ἐν Δελφοῖς καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ τὸ ἐν Ῥώμῃ
τῶν ἐστιᾶδων.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξίου Νούτσου οὐ-
δένα λανθάνει ὀπλαρχηγὸς τοῦ διαδοῆτου
'Αλῆ Πασσᾶ τῶν Ἰωαννίνων κατέστη χρησι-
μώτατος εἰς πολλοὺς καὶ πολλοὺς ἔσωσεν
ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ αἰμοβόρου τυράννου. Εἶ-
γεν ὁμως τὸν χαρακτήρα δεσποτικὸν καὶ ἤξιου
νὰ ὑποτάσσωνται αὐτῷ πάντες οἱ νόμοι καὶ οἱ
θεσμοί. Ἐορτὴν τινα τοῦ Πάσχα, βραδύναντος
αὐτοῦ, οἱ ἱερεῖς ἔφαλον τὸν ἄρθρον καὶ ἔργισαν
τὴν λειτουργίαν. Ὁ Νούτσος ἤλθεν ἀργά ὀργι-
σθεὶς, διατάττει ν' ἀρχίσῃ ἐκ δευτέρου ὁ ἄρθρος
καὶ αὕτως ἐγένετο.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗ.

Ἐπελογίσθη ὅτι ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέ-
χρι τοῦδε ἀπεβίωσαν 26,628,843,285,074,
840 ἔτομα.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Περὶ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ φωτός ἐπὶ τῆς υγείας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἰωάννου ἰδὲ αἰ. 189.

Β'

Ἦντι τρόπος ἐνεργεῖ τὸ φῶς ἐπὶ τοῦ σώματος ἡμῶν, καὶ διατί καθίσταται τοσοῦτον οὐσιώδης ἢ παρουσία του διὰ τὴν ζωὴν καὶ υγείαν ἡμῶν; Τοῦτο ἤδη θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ ἐξηγήσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ἀπλούστερον.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία, ὅτι τὸ φῶς ἔχει ἐπὶ τοῦ δέρματος ἰσχυρὰν τινὰ κεντρικὴν ἐνεργεῖαν, ἥτις συντελεῖ εἰς τὸν χρωματισμὸν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο τὰ ἀσκηπῆ μέρη τοῦ σώματός μας, ἅτινα μένουσι διηλεκτῶς ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐπενέργειαν τοῦ φωτός, ὡς αἱ χεῖρες, ὁ λαμῆς καὶ τὸ πρόσωπον, εἶνε βαθυτέρον χρωματισμένα, καὶ τραγυτέρα, καὶ τραγυτέρα τῶν λοιπῶν τοῦ σώματος μερῶν, ἅτινα ἐλάχιστον ἐκτίθενται εἰς τὸ φῶς, διότι ὑπάρχουσι διηλεκτῶς κεκαλυμμένα ὑπὸ τῶν ἐνδυμάτων. Οἱ κάτοικοι τῶν ἀγρῶν καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ἐν ὑπαίθρῳ, ὡς οἱ γεωργοί, κτίσται, ἀγῶγεις κτλ. ἔχουσι τὸ δῆμα τραγυτέρον, βαθυτέρου χρώματος καὶ στεγνότερον ἢ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰς πόλεις καὶ ἔχοντες ἐπαγγέλματα, ἅτινα τοὺς ὑποχρεοῦσι νὰ μένωσι διηλεκτῶς ὑπὸ τὴν σκιάν ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων των. Ταῦτα δὲ πάντα συμβαίνουσι, διότι ἢ ἐπὶ τοῦ δέρματος κεντρικὴ ἐνεργεῖα τοῦ φωτός διεγείρει τὴν ἐντὸς τῶν τριχοειδῶν δερμικῶν ἀγγείων κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ ἐπιταχύνει αὐτήν, ἐξ οὗ προέρχεται ἡ ἐπέκτασις τοῦ ἀγγειώδους αὐτοῦ συστήματος καὶ ἡ βαθυτέρα τοῦ δέρματος χρώσις, ὡς καὶ ἡ αὐξησις τῆς ἀπαρροφῆσεως καὶ ἐλάττωσις τῆς ἐκκρινόμενης ὑγρότητος, καὶ ἐπομένως ἡ τραγυτής καὶ ξηρασία τοῦ δέρματος. Ὅταν δὲ τούναντίον τὸ φῶς ὑπάρχῃ ὀλίγον, ἢ ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐνεργεῖα του εἶνε ἀσθενεστέρα, καὶ τούτου ἕνεκεν ἡ δερμικὴ τοῦ αἵματος κυκλοφορία ἀδρανή· ὅθεν λευκότερα ἢ χροῖα αὐτοῦ καθίσταται, καὶ χαλαροῦται τὸ δῆμα, καὶ μαλλιαιότερον καὶ ὑγρότερον καὶ ψυχρὸν ἀποβαίνει.

Τὸ φῶς ὅμως, πλὴν τῆς ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐνεργείας του ἔχει καὶ ἄλλην πολλὴν βαθυτέραν ἐπὶ τοῦ αἵματος. Καὶ ὅπως, εἰ ἐξετάσῃ τις τὴν κατάστασιν τῶν διὰ πολλοῦ χρόνου στερηθέντων τῆς τοῦ φωτός παρουσίας, πείθεται περὶ τούτου· διότι, ἐκτὸς τῆς περιγραφείσης ὠχρότητος καὶ ψυχρῆς ὑγρότητος τοῦ δέρματος, φέρουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τὰς σάρκας φουσκωμένας καὶ μαλθακὰς ὡς ζύμην, τὰς ἀσθράσεις ἐξωγκωμένας καὶ πλήρεις δρρόδους ὑγροῦ, τὰ βλέφαρα καὶ τὰ χεῖλη οἰδηματώδη, καὶ ἡ παραμικρὰ ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτῶν ἀμυχή, τὸ ἐλάχιστον ἔκδαμα, παράγει αἱμορραγίαν ἰσχυρὰν αἵματος ὑδατώδους, καὶ ὁμοίαν

πρὸς κερασφόζωμον· πάντα δὲ ταῦτα τὰ συμπτώματα δεικνύουσι μεγάλην ἀποσύνθεσιν καὶ κατὰστροφὴν τῶν σφαιριδίων τοῦ αἵματος, ἢ προεκάλεσαν ἀφύπνωσις ἢ στέρησις τοῦ φωτός. Τόσον δὲ εἶνε βέβαιον τοῦτο, ὥστε, ἐξετάσεως γενομένης καὶ εἰς τὰ φυτὰ ἐκείνα τὰ βλαστάνοντα εἰς τὸ σκότος, ἀπεδείχθη, ὅτι καὶ αὐτὰ πάσχουν ἔλλειψιν τῶν σφαιριδίων τῆς παραγωγῆς τὸ πράσινον τῶν φυτῶν χρώμα ὕλης, ἥτις ἀντιστοιχεῖ μὲ τὰ αἱματοσφαιρίδια τῶν ζώων, διότι διὰ πειραμάτων πάλιν ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ὕλη αὕτη αὐξάνει εἰς τὰ φυτὰ, ὅταν παύζωνται δι' ὑδάτος περιέχοντος διαλελυμένον σίδηρον, ὅπως αὐξάνονται εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ αἱματοσφαιρίδια διὰ τῆς χορηγήσεως τῶν σιδηροῦντων φαρμάκων.

Ἐκ τῶν ἔχει τοῦδε ἐκτεθέντων δυνάμεθα νὰ πορισθῶμεν τοὺς ἀκολούθους ὑγιεινοὺς κανόνας:

1^{ον} Ὅταν τις προτίθεται νὰ οἰκοδομήσῃ ἢ νὰ ἐνοικιάσῃ οἰκίαν δέον νὰ ἐκλέγῃ ὅσον οἶόν τε ἀνοικτότερον μέρος, καὶ νὰ προτιμῇ τὰς ἐπὶ μεγάλων ὁδῶν καὶ πλησίον πλατειῶν θέσεις· νὰ φροντίξῃ δὲ ὅπως δίδηται εἰς τὴν οἰκίαν ἀμύθηον φῶς διὰ παραθύρων, καταλλήλως τοποθετηθέντων.

2^{ον} Οἱ ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος των ὑποχρεούμενοι νὰ μένωσιν ἐπὶ πολὺ ὑπὸ σκιάν, δέον νὰ φροντίξωσι περὶ τῆς εἰσαγωγῆς ὅσον οἶόν τε ἀφθονοτέρου φωτός ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις των, καὶ νὰ μὴ ἀκνῶσι νὰ ἐξέρχωνται ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν ὑπαίθρῳ, ἵνα ἐκτίθωνται εἰς τὴν εὐεργετικὴν τοῦ ἀπλήτου φωτός ἐπενέργειαν.

3^{ον} Οἱ εἰς ἀνάρρωσιν ἀπὸ βαρῆας καὶ μακρῆς νόσου εὐρισκόμενοι δέον νὰ ἐπιζητήσωσι τὸ φῶς, διότι τοῦτο συντελεῖ, ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν αἱματοποίησιν, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν ἐνδυνάμωσιν των.

4^{ον} Ἐὰν παῖδιά δέον νὰ μὴ φυλακίζωνται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλὰ νὰ ἐξέρχωνται καὶ εἰς τὴν ὑπαίθρῳ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν νοσημάτων ὑπηρέτων καὶ μὲ τὰς ἀνηκούσας προφυλάξεις κατὰ τῶν ἐκ τῆς ἐπικρατούσης ἀτμοσφαιρικῆς θερμοκρασίας κινδύνων.

*Καὶ οὕτως.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Κῆρα ἐκλαμβάνουμενα ὡς βλαβερὰ.

Αἱ σαῦραι (γουπτερίτσαι) εἰς τὰς χώρας ἡμῶν εἶναι ἀβλαβεῖς ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον· τούναντίον χρησιμεύουσιν ὡς κατὰστροφεῖς ἀπείρων ἐντόμων καὶ τῶν χρυσαλίδων αὐτῶν. Δὲν βλάπτουσι παντελῶς τὰ φυτὰ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κήπων· ὥστε ὁ διαγωγὸς αὐτῶν καὶ ἡ κατὰστροφή, ἥτις πανταχοῦ σχεδὸν γίνεται καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν παιδίων, εἶναι παράλογος. Αἱ σαῦραι δάκνουσιν ὅταν ζητήσῃ τις νὰ τὰς συλλάβῃ, ἀλλὰ τὸ δῆγμά των, τὸ ὅποιον εἶναι ἐνίοτε ἰσχυρὸν, οὐδὲν ἔχει τὸ ἐπιβλαβὲς καὶ φαρμακερὸν.